

SINIF: 5

ÖĞRENME ALANI: SİYER

ÜNİTE: 4

MATERYAL TÜRÜ: HİKAYE

**5.
SINIF
MATERYALLERİ**

Çocukları Sevmek

Ebû Hüreyre anlatıyor:

“Peygamber Efendimiz (asm) bir gün bir omuzunda Hasan, diğer omuzunda Hüseyin olduğu halde geldi. Yanımıza varıncaya kadar bir onu öpüyor, bir de diğerini öpüyordu.”

“Yâ Resulallah, anlaşılan onları çok seviyorsunuz.” dedik.

“Evet, severim. Kim onları severse beni sevmiş, kim onlara kin tutmuşsa, bana kin tutmuş olur.” buyurdular.

Kimsesiz Çocukları Koruyup Gözetmek

Peygamberimiz ve Yetim Çocuk

Kalbi merhametle dolu olan Peygamberimiz çocukları çok severdi. Peygamberimizin yufka yüreği çocukların üzülmüne hiç dayanamazdı. Nerede ağlayan bir çocuk görse gider onun gönlünü alır, onu sevindirirdi. Peygamberimiz arkadaşlarına da hep şöyle dermiş: “Kim bayram günü çocuklarını giydirip süslerse, Allah (cc) da onu kıyamet gününde öylece süsler.»

Medine’de bir bayram sabahı bütün çocuklar neşe içerisinde oynuyorlardı. Hepsi şirin bayramlık elbiselerini giymişler sokaklarda koşturuyorlardı. O gün kuşlar bile sevinçliydi. Fakat minik bir hurma ağacının altında ağlayan bir kız vardı. Kızın elbiseleri yamalı ve eski, ayakkabıları yırtık, saçları dağınıktı. Peygamberimiz kızı görür görmez ona acıdı ve hemen yanına gelerek sordu:

- Bu güzel günde niye ağlıyorsun yavrucuğum?

Çocuk üzüntüsünden başını kaldırmadı ve soruyu soranın kim olduğunu bilmeden şöyle dedi:

- Babamı hatırladım. Geçen bayram bizimleydi. Ama şimdi yok. Peygamberimizle savaşa gitti ve şehit oldu. Keşke şimdi yanımda olsaydı.

Peygamberimiz kızın bu sözlerini duyunca çok üzüldü. Kızın başını okşayarak ona dedi ki:

- Üzülme yavrucuğum, ister misin baban ben olayım, Ayşe annen, Fatma da ablan olsun?

Minik kız bu sözleri duyunca şaşırıp kalmış. Konuştuğu kişinin Peygamberimiz olduğunu anlamış ve sevinç içerisinde Peygamberimiz teklifini kabul etmiş. Doğruca Peygamberimizin evine gitmişler. Hz. Ayşe ve Fatma da çocuğu çok sevmişler. Karnını doyurmuşlar, yıkayıp saçlarını taramışlar ve güzel elbiseler giydirmişler. Minik kız sevincinden yerinde duramıyormuş. Hemen sokağa fırlamış ve neşe içerisinde arkadaşlarıyla oynamaya başlamış. Onu gören arkadaşları şaşırmışlar ve hemen sormuşlar:

- Az önce ağlıyordun şimdi neden böyle neşelisin?

Kız gülümseyerek cevap vermiş:

- Benim de dünyalar iyisi bir babam var artık. Saçlarımı tarayan bir annem, elbiselerimi giydiren bir ablam var.